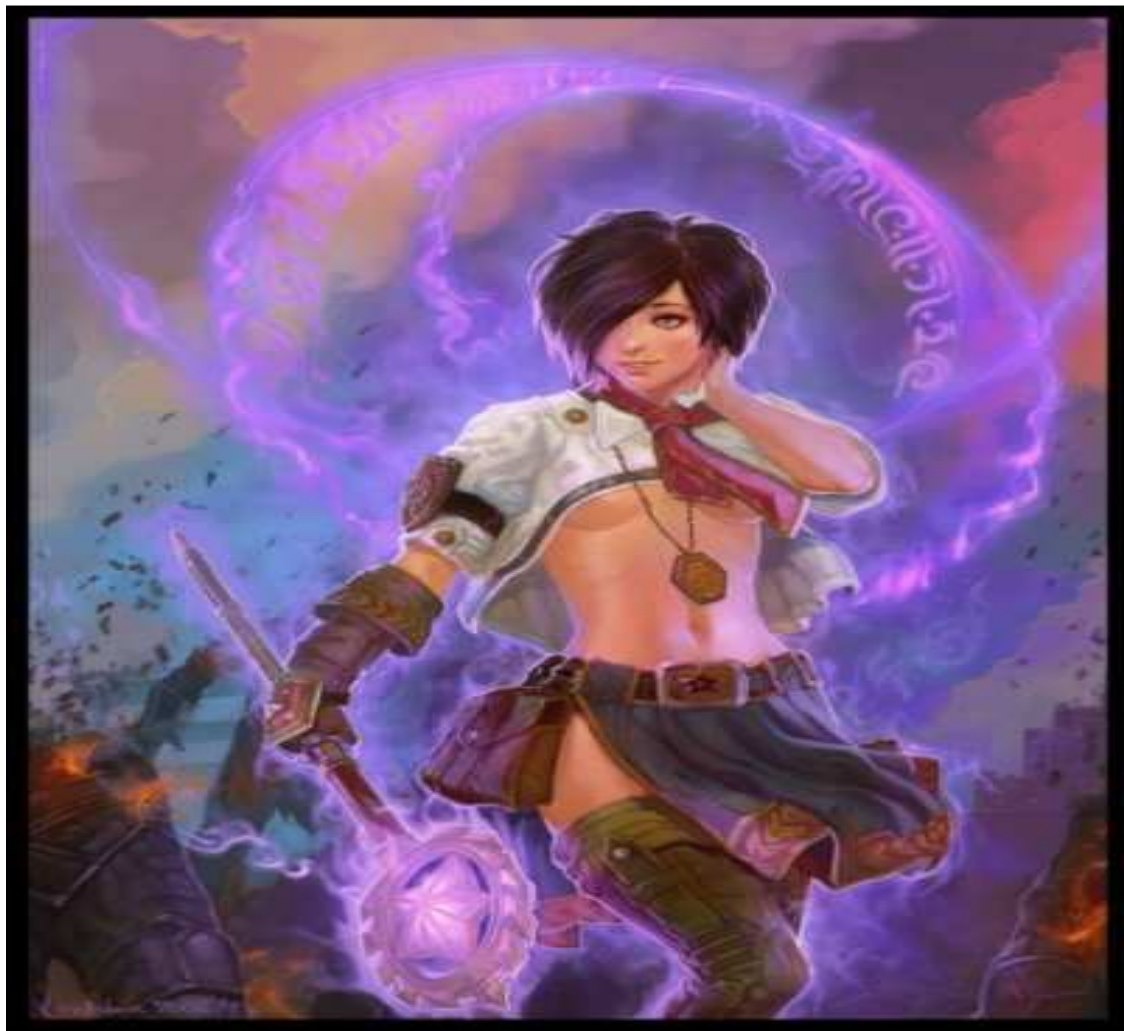


НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ



ДНЕВНИКОТ НА ЕДЕН СОЗУВАЧ

СОДРЖИНА

1. ТРАГАЧ
2. ЗАЛУДНО ЧЕКАЊЕ
3. ЗВУКОТ НА ТИШИНАТА
4. ПРОРОК
5. АНГЕЛ
6. ВОИНИ НА СВЕТЛИНАТА
7. СКИТНИЦИ ВЕЧНИ
8. МЕУРИ
9. ВЕТЕРОВА СИМФОНИЈА
10. ЕЛГИДИ
11. ДЕН ДЕНОВИ
12. ВРВЕЖ
13. ТАКА БИЛО
14. ЦАРСТВОТО НА ИЛУЗИЈАТА
15. КАТАДЕН
16. ПОНОР
17. ТИШИНА МРАМОРНА
18. ИНСПИРАЦИЈА
19. ВОСКЛИКОТ НА ДУШАТА
20. ЗНАЕШ ЛИ
21. ПРИНЦОТ НА ТЕМНИНАТА
22. СКИТАМ ОД СОЛЗА ДО СОЛЗА
23. ТАЖЕН ПОЕТ
24. ЗАМРАЧЕНИ ПРИВИДЕНИЈА
25. ТРИНАЕСЕТИ КРУГ
26. СПАС
27. ЧУВАРИ
28. ПЛАЧ
29. БЕС
30. НОВА НАДЕЖ
31. НА ПРОЛЕТ
32. ТИ ЖЕНО
33. МОЈАТА ТАГА
34. МОРНИЧАВА ПЕСНА
35. ГЛАСНИК НА ЗЛОТО
36. ЦАРСТВОТО НА ТИШИНАТА
37. ЧУВАРИ
38. ХАЛУЦИНАЦИЈА УТРИНСКА
39. ТРАГАЧ НА ИЛУЗИИ
40. СРЕДБА

ТОЈ што ги познава другите е МУДАР
ТОЈ што се познава себеси гледа ЈАСНО
ТОЈ што ќе ги победи другите ја поседува
Силата НА МУСКУЛИТЕ
ТОЈ што ќе се победи себеси
ИМА СИЛЕН ДУХ
ТОЈ што е задоволен е БОГАТ ЧОВЕК
ТОЈ што го следи својот пат
ИМА СИЛНА ВОЛЈА
ТОЈ што се држи до своето место ТРАЕ
ТОЈ што ќе умре а делата му остануваат
ВЕЧНО Е ЖИВ

ЛАО-ЦЕ

ТРАГАЧ

Застани
И скротија
Твојата немирна душа
Ти
Неуморен трагачу
По вистината
Застана на ова мало место
Попусто копаш
По утробата на минатото
Или иднината
Знај
Вистината ја скриле
Таму некаде
Во некое темно место
И љубоморно ја чуваат
Орди од лаги И илузии.

ЗАЛУДНО ЧЕКАЊЕ

БараќИ го денот
Ја изгубив ноќта
Но не онаа црна И темна
Мистериозна И морничава
Туку
Светла И сјајна
Облеана И милувана
Од сјајниот месец
А кога ја најдов
Ноќта
Го изгубив денот
Но не овој
Сив И монотон
Туку
Светол И исполнет
Со многу смеа И жагор
И сега
Помеѓу денот И ноќта
Не се радувам на светлината
И се плашам од темнината
Залудно гледаќИ во времето
Како одминува нечујно.

ЗВУКОТ НА ТИШИНАТА

осамени

Велат
Биди буден на полноќ
И ќе видиш како ноќта ги шири крилјата
Да ги програби во своите прегратки
Слушај добро
И ќе го слушнеш звукот на тишината
Приказни ли беа
Легенди или митови
Суеверие
Но сега
Кога осаменоста се свила
Се вгнездила во срцето
Очите не сакаат да се склопат за сон
Полноќ мина
И шумовите на мракот се толку волшебни
што те понесуваат некаде далеку
од овој свет
кој е многу бучен
бесконечноста сега е тука
И желбата да се напушти сето тоа мала.

ПРОРОК

Не ви претскажувам повеќе
Иднината деца мои
Завет даде старецот белокош
Кој луѓето пророк го нарекоа
Премногу е морничава
Гадости ви спрема
Размумот чувајтего
Срцето нека чисто ви биде
Можеби за тие спас ќе има
Искушенија разни
На глави ќе ви се истурат
Мисли разни
Ви илузии ќе ве водат
Светлини чудни
Во око ќе ви влезат
Та само слепило ќе прават
Како слепци ќе ве водат
По макадами трње ќе ви редат
Одете одете
И мирот ми дајте
Можеби тогаш уста ќе затворам
Та преттсказанија ќе се затворат.

АНГЕЛ

Останав без зборови во ноќта црна
Кога ги видов аветите збеснати
Од бескрајната радост
што ете излегле повторно на земјата
немоќен го гледав ангелот лут
што беше осамен во облаците
ни блескавиот меч знаеше
нема да ги сопри овие грешници
се фтурнаа во походот
арачот да го соберат
на господарот да му го подарат
да биде милостив
кога повторно во поход ќе ги вика.

ВОИНИ НА СВЕТИНАТА

Гневот И бесот
Го собраа длабоко во дамарите
ќе го чуваат за некои идни дни
дни
кога повторно злото ќе бликни
сега
воините на светлината
повторно ќе чекорат по земјата
можеби привидно
будно
ќе го очекуваат
зајдисонцето
но на мракот нема да му дадат празнина
да напукне
ќе чекаат.

Скитници вечни

Квечерината беше таа
Која го посла својот сив тепих на земјата
Ги исплаши за миг скитниците
Исплашени го бараа својот привремен дом
Го немаше никаде во сивилово
А и го немаа
Само ете секојдневно го бараа
Скитаа од место на место
Животот им го подари светот
Но и тој не беше нивни
Секаде беа недобредојдени
Навредувани
Омаловажени
Та никој не ги гледаше како битија
Кој со мракот заштитникот нивни
По некоја солза во негој агол стуткани
Ќе ја проронат којзнае за што
Не и даваа на земјата да падне
Спремно и вешто во рапавите раце ја дочекуваа
На длнките и во сонот ја носеа
Амајлија ноќна им беше таа
Ги чуваше и кошмарите им ги бркаше
Наутро
Сонцето љубоморно од рацете ќе им ја украдеше
Го мразеа од дното на душата
Не го сакаа
Не се радуваа на неговите зраци
Непријател нивни беше
Го проколнуваа исто како и животот
Бегаа
Бегаа на друго место
Мислеќи дека ете тука не грее сонце
Се така
Секојдневно
Скитаа и од сонцето бегаа
Во мракот се криеа

МЕУРИ

Се везден ги гледам
Но не им се восхитувам
Помалку и ги сожалувам
Кутрите тие

Накитени со триста тракатанци
Џепови полни преполни
Со алтани и бели меџидии
Ете некогаш дури им паѓаат по патот
По кој одат но не го гледаат

Одат со високо кренати глави
Гради испрчени напред
Чекорот мислиш сигурен им е
Се надувале од кутра самобендисаност

Повеќе личат на меури отколку на луѓе
Чинам игла да имам
Па да ги допрам ќе пукнат
Но неможам

Премногу ареа ќе се растури
Та и ова малку воздух што го имаме
Знам ќе го испоганат
Па некаги

Ветерот
Доволно силен е
А тие се толку мали
Ќе ги крене и однесе во неповрат.

Ветеровата симфонија

Понесен од волшебната маѓија на бетовен
Што така обилно ја истураше
Старото радио
Со занес пролетен
Ги допрев ветровите
Нежно со врвовите на прстите
Несакав да ги разлутам
Сакав само да ги помилувам
Сакав само уште нота да направат
И да ја збогатат симфонијата
Што тоа утро се помеша
Наоколу во малата соба

ЕЈГИДИ

Пеплосана од јадовите
Седеше во калиштава
Убавицата раскошна
ГушкаќИ го ситниот мрамор
Кој беше насекаде
ПреколнувајќИ го часот
Кога посака
Убавица раскошна да биде
Само за красота ја имаа
Себе се китеа
Меѓусебе се фалеа
Убост кривка земаа
Страсти сладеа
И душа нејна
Во калишта валкаа
Ејгиди празни желби
Ејгиди празни желби
Пусто бил денот
Кога ве посакав
Пусто бил денот
Кога ве побарав
Пусто бил денот
Кога ве добив.

ДЕН ДЕНОВИ

Ден денови
Во век векови станаа
Ден денови
Во век векови заминаа
Ден денови
Во век векови останаа
Ден денови
Сега празни станаа
Ден денови
Сега празнотија донесоа
Ден денови
Ден денови
Сега само врват
Ден денови
Сега само пловат
Ден денови
Сега само творат
Ден денови
Сивило едно.

ВРВЕШ

Анови трикатни изградија
Овие луѓе богати
Анови еј
Каде душа една не влегува
Душа чиста
Зјаат празни
Стапалките кои ги прават
Еј така лесни се
Празни се
Анови ширни
Накитени наредени
Анови еј
Зјаат повторно празни
Само облакот темен
Еј сега ги милува
Со порој ги дари
Темнина друшка им прави
До новосонце
Анови
Или беа зданија
Сепак зјаат празни
Врвеш има
Врвеш празен.

ТАКА БИЛО

Тајните небесни
човеков земен
сакаше да ги научИ
И господар да стане
Но не било речено
Но не било пишано
Во тајните подземни
човеков се нурна
сакаше да ги приграби
господар да биде
но не било речено
но не било пишано
но време ќе врви
господари ќе се јават
прав И пепел ќе се створат
така било речено
така било пишано.

ЕВЕ СЕГА УМОРОТ МЕ ПАПСА
ДУШАВА САКА ПОЧИНКА
РАКАВА НАПАТИ И ТАА СЕМОЖУВА
ТА БЕЛКИМ СЕГА ВО ЗАЈДИСОНЦЕВО
ИЛИ МОЖЕБИ БЕШЕ ИЗГРЕЈСОНЦЕ
СО ПОЧИНКА ДРУШКА ЌЕ ПРАВАМ.

Царството на Илузиите

Ја минаа бездната
на криљата злото го носеа
со клуновите на земјата го посеаа
тие беа
само гласници од пеколот
ја најавуваа
со својот крештав глас
бурата што илузии носеше
викаа силно
и смрдеа одвратна ширеа
ои улиците се распослаа
и поклоници нови демнеа
им зборуваа сега кротко
во крвта ќе ви влеземе
и светот ќе ви го дадеме
јунаци невидени ќе бидете
научници неслушнати уште сте
дојдете
дојдете и бедници не бидете
правот бел е спасот
илузијата е стварност
дојдете
моралот оставете го на прагот ваш
дојдет и кажете ја молитвата наша
пепел во пепел
прав во прав
тоа тоа е нашата молитва
од пепел доаѓаме
во прав влегуваме
дојдете
дојдете од бедни и мали
кравеви моќни ќе бидете
царстав и кралства невидени ќе добиете
та и вие поданици ќе имате
дојдете
со оган ќе ве крстиме
со меч ќе ве благословиме
воини на ноќта ќе ве сториме
дојдете во светот на правта.

КАТАДЕН

Н е дојдоа
Трпези ширни да распостелат
Не дојдоа
Орото ширно да го развијат
Не дојдоа
Зборови славопојни да кажуваат
Донесоа
Сал немир
што И во гроба влезе
духови стари разбуди
духови стари разбуричка
та евеги
по црнава земја газат
носени од ветриштата луѓи
И така катаден
И во катаден
И до катаден.

ПОНОР

Поитајте
Поитајте бре песни синови
Со мисла грешна
Према ете поноР таму
Сурнетесе во утроба поноРова
Таму ала ве чека
што дамнина една ве стори
не чекајте зора да зазори
сонце да опече
ќе ве спржи на камењаров
одете додека време има
месецот на залес е
на починка оди
И мракот веќе другар не ви е
Одете
Одете во поноРот
Ве чека
Ве бара.

ТИШИНА МРАМОРНА

Клепалото старо онемело
Занемело
Само пустелија
Тишина мраморна
По некој звук чуден
Мислиш земјата плачи
Раката снеможила
Ја нема веќе
Од старецот само сенка остана
Дух стана
Та етего шета по соништа
Бара душа нова
Сака сила да му даде
Клепало да удри
Сведен доаѓа
Свирки да ечат
Мракот со зората да се заварат
Ни крај да има
Ни почеток да се знае.

Инспирација

Ако ви го вратам зборот
Вие кои ја родивте инспирацијата
Кажетеми
Дали тогаш станувам нем
Или заробеник на тишината
Ако ви го вратам зборот
Овој кој ми го дадовте
Да ја напишам оваа сторија
Кажетеми дали ќе станам неписмен
Или посиромашен за некој лист хартија
Или побогат за некој миг молчење
Не се изморив од пишувањето
Само оваа река на зборови
Гледам тука пресушува
А јас сеуште сум жеден
А јас сеуште сакам да пијам од реката на зборови
Ехото од клокотот ми вели
Ете таму под таа планина
Има нов извор
Ќе бликне прво како изворче мало
Ќе го најави плачот на мало дете
А веќе на пладне ќе рикне силно
Како зверка ранета
Оди
Ми рече сега инспирацијата
Оди под дабот стогодишен
Одморисе малку
Месечината ќе те освежи со сјајот
А утре рано
Зграбиго првиот зрак
Што сонцето ќе го роди
И следиго плачот на малото дете
Слушајго и чекајго
Кога ќе рикне
Ти во вителот негов влезе
Ете тоа ми го кажа инспирацијата

Воскликот на душата

Се загледав себеси во непрегледното пространство
За окото тоа беше поле непрегледно со зеленило исполнето
За душата тоа беше бескрајот недогледен
Се загледав себеси и со времето трка започнав
Од час во час погледот заморен стануваше
Замор тоа беше тежок како идниот час
Душата од радост само со восклик кажуваше
Да не ја прекинувам врвката што се издолжуваше
Да не го запирам летот во место

Се загледав себеси во непрегледното пространство
Се загледав и со умор заминав на починка
Очите задоволни беа
Душата од радост само потскокнуваше
И дадов уште едно ноќно премрежие
Таа излет го нарече и не чекаше ни минута ете тука

Се препуштив на бесконечноста
Течеше како река тивка
Исполнета со милиони надежи и желби
Исполнета со милиони бои и нијанси
Кој сега гласови тивки беа

Се препуштив на бесконечноста
Се додека воскликот и радоста ја слушав
Душата ме водеше низ световите
Ете бајки за многумина се
Ете како сказни чудесни се прераскажани
Од тие кои претходни се препуштија на бесконечноста

Знаеш ли
Колку патеки заедно изодивме
Знаеш ли
Колку ноќи заедно бдеевме
Знаеш ли
Колку утра заедно дочекувавме
Знаеш ли
Или можеби заборава
Желбо моја
Или можеби само така
Ме напушти
И замина незнам каде
Знаеш ли
А зошто би знаела
Кога само така замина
А јас
Сега само разговарам
Сам со својата осаменост

Знаеш ли

Принцот на темнината

*Пристигна и тој
Принцот на темнината
Јавачот на сон
Носеќи скриени желби
За својата заспана убавица
Која го викаше долго
Исчекуваше
И сокошмари се бореше
Пристигна
За повторно
Месецоот од сводот го симне
И царството и го покаже*

Скитам од солза до солза

Скитам.....

Од солза до солза....

Скитам до рани утра.....

Сонувам...

За облаците и дождот...

И ја барам капката прва....

Која ми заличи на твојата солза...

Немирен...

Се тешам....

Со твојата воздишка....

Која жешко ги топи капките...

Пребарувам по градите...

Дали сеуште топлината стои...

Или мразот проклет дошол...

Не сум осамен тука....

Ова не е дожд...

Порој е ова...

Многумина дланките ги испружиле..

Чекаат исто како мене...

Евего ветерот....

На ново место не носи.....

Нови облаци дојдоа...

Морам и јас да побрзам.....

Дланкава да ја испружам.....

Незнам навистина незнам...

Дали дождов ќе прстане....

Или сонот ќезавржи....

Или крај напатот ќе биде....

Скитам.....

Тажен Поет

Ако

Ја извадам сета моја болка

Знам

Дека и карпите ќе се распрскаат

На илјада и едно парче

Ако

Го распостелам сиот мој јад

Знам

Дека и водата ќе се замати од црнилото

Рибите ќе ме проколнуваат

Сто и една година

Ако

Го наредам целиот мој чемер

Знам

Најцрниот дворец ќе се изсида

Најтемната темнина таму ќе се збери

Неможам

Не сум толкав злосторник

Несакам

Да ме запаметат таков

Јас сум

Само еден тажен поет

Кoj го троши постојано

Црното мастило

Кoj ја валка

Најбелата хартија

Кoj го троши

Своето време

Заедно со тишината своја

Замрачени привиденија

Кога месецот со сјајот ќе блесне
Кога аветите љушпите свои ќе ги фрлат
Кога гавраните ќе замолчат
Кога злокобноста ќе затропа на вратите

Тогаш
Вие плашливци
Што со мракот се криете
Што стравот во дамарот го носите
Плашете се
Навистина плашете се

Данокот свој неплатен од вас го бараат
Данокот што и предците ваши не го платија
Данокот во кошмари сега ќе ви го мерат
Во ноќи непреспани ќе ви го бројат

Белината знајте нема да ве спаси
Белината не е вашиот спас
Не ја барајте попусто
Ќе ве изгори
Ќе ве спржи ете тоа да го знаете

Затворете ги вашите дувла
Вие плашливци
Колебливци
Со девет катанци нерѓосани
Портите нека ви бидат од шимшир

Постелите со три круга затворете ги
Молитвите шест деноноќија кажувајте ги
Но знајте
Вистината не умира
Само смртниците заминуваат
Проколнатите тагуваат
Плашливците во дувлата се кријат

Тринаесетиот Круг

Дванаесет кругови на земјава црна нацртав
Тринаесетиот само што не го започнав
Многумина тогаш панично извикаа
Не го пишувај и не ни помислувај на тоа
Проклетство тешко носи проклетник и ти ќе станеш
Ги погледнав и стравот во очите нивни го видов
Беа мали мали во бедотијата своја
Немој рече една старица ситна по градба
Крстот постојано во рацете го стегаше
Молитво во небеса испраќаше
Немој не ја предизвикувај судбината
Зошто потоа може да биде касно и да се каеш
Прошка за тоа нема
Смело ја прашав со глас грлат другите плашливци да слушнат
Та нели судбината сами ја пишуваме
Та нели Бог е голем и простува на грешници кој ќе се покаат
Немој извика сега со бес невиден
Кроткоста ја немаше во неа
Дванаесете круга се благословени
Тринаесетиот е проколнат и само зло носи
Немој за последен пат ќе ти кажам и ќе си одам од тука
Несакам да гледам
Несакам да слушам повторно крикови страшни
Незнаеш ти како е кога душата на парчина се дели
Се заврти и во маглината некаде се изгуби
Плашливците стоеа занемени и стаписани
Но и љубопитноста ги држеше на местото нивно
Желбата за туѓото страдание беше посилено да ги натера во збег
Сакав да го нацртам тринаесетиот круг сам
Со мојата самотија
Но плашливците сеуште стоеа
А времето врвеше
Не секолебав
Но сепак тринаесетиот круг е мој и само мој
Мој и на мојата самотија

Спас

капка по капка зароси
капка по капка капна порој стори
порој стори нечистотија однесе
мајка се побуни гнасотилаци да очисти
деца млади едри
им рече тивко со глас
кој ехо во нивни души беше
на брегот вие сега стоете
таму е чисто
на брегот вие сега седете
таму е безбедно
остров од брегот ќе сторам
така најсигурни ќе бидете
капка по капка капна рано во утро зароси
капка по капка капна
порој страотен мајка хранилка стори
рик чудесен рикна
рик што врелото го испушти
порој страотен стори
гнасотилаци нечисти носи.

Чувари

ние будните чувари
носителите на светлината
мајко хранилке
еве сега од мракот избегавме
кај те*е дојдовме
о мајко хранилке
вест ти носиме
знам дека надеж е тоа твоја
со меч од збор
со меч што темнина коси
ние
чуварите на светлина
будни ќе те чуваме
ријат твој го слушаме
о мајко хранилке
ријат во те*е
тие еј злбници
што саде пари со прсти бројат
што саде машка снага пијат
и мајко хранилке
ријат безобзирно во утроба твоја
о мајко хранилке
ние чуварите и носителите на светлината
о зборот го зедевме
со збор да те браниме

Плач

бликнаа изворите планински бликнаа како плачот човечки
плачат евеги заедно
се прегнале прегратка цврста сториле
плачат евеги
а таму во смогот што се собрал
седнале збирно на маса ширна
седнале евеги тие кој маските не ги вадат
седнале и кројат планови
на купчиња зелени гледаат
велат денес мали се
утре пострашни машини ќе создадеме
слушнавме дека длабоко
длабоко во близина на врелото земјино
ете таму е богатството наше
ќе земеме наемници
кој некогаш аргати ги викале
ронки ќе им фрлиме
и тие како кртовите ќе ријат
ќе ријат денонојно
ќе ријат секојдневно
се додека не го земат
се додека не го извадат богатството наше
тоа е наше
знаеме
никој не треба да ни каже
па зарем од бога не сме обдарени
благословени
од златни лажици да јадеме
под сенка ладовина да седиме
принцезите наши
на девет постели треба да лежат
а овие кутри смртници
па тие се раѓаат за нас
затоа вели еден главешина со стомак голем
у бузи мрсни
гнас да ти е да го гледаш
затоа најдетеги машините
што во утроба земјина ќе влезат
и богатството ќе ни го зголемат
бликнале изворите планински
бликнале знам солзи на хранилката се
бликнале солзите на смртниците
та прегратка направиле
и евеги денонојно плачат
да молат кон бога
залудно
не ги слуша саде темни облаци им праќа
саде бури се тоа
само тоа им остана
со хранилката да плачат

Бес

во бесот тој
хранилката
песокот пустински го крена
пепелот вилкански го понесе
да го истури
да го посее
планиски патишта да избрише
да затвори
никогаш да не се отворат
побесна од неразумноста
побесна од дрскоста
бесна ја сторија
прво беше само лута
и знаеше како мајка да се налчуту
побесна сега
ја ранија
во срце и влегоја
овие неразумни битија
кој секаде се фалат дека се дел
од една модерна цивилизација
побесна
и во бесот секавањата ги носи
мајката хранилка
луѓе пештерски беа
почита и ја имаа
и ја сакаа
со сета своја душа
дарови и принесуваа
и секогаш благодарам кажуваа
потоа потпораснаа неуку беа
но сепак се уште почитта и ја имаа
и и ја даваа
пораснаа овие луѓе
за возрасни ги знае
учени преучени
но од даровите на мајката природа
збеснаа и во луциднсота своја
посакаа тогаш
господари нејзини да бидат
побесна

песокот пустински го крена
пепелот вулкански го понесе
во облаците сега писмо им пишува
знае дека многумина ќе го прочитаат
вели
ова ви е последна опомена
следен пат нема да има
суро̀ва ќе бидам
суро̀во ќе ве казнам
како што сте сега
вие луѓе неразумно
на лелеците мои
така и јас
на врсоците ваши
глува и слепа ќе станам.
побесна
песокот пустински го зеде
побесна пепелта вулканаска ја крена.

Нова Надеж

Рој од мисли секојдневно се раѓаат
во глави се гнездат
идеи нови носат
млади и крши се оваи битија
ново ново носат
старото го отфрлаат
ете бунтовни се тие
не само од идеите
не само од младоста
бунтовноста хранилката
во гените им ги вгради
нова љубов им дари
им рече уште кога беа во утроба
вие сте моите спасители
вие сте моите вистински деца
злоба во вас нема
не сте и неможете од богатства
да бидете заслепени
вашите предци
глуви со векови се
слепи со векови се
неуку со векови се
се им дадов
а тие
со рани тешки ми враќаа
вие сте тие
воините на светлинат
кои светлината ќе ја донесете.

На прагот на пролетта

Поминаа многу расцутани пролети
Откако те видов првиот пат
Беше среќна безгрижна тогаш
Или така само мислев
Го сакаше животот
И живееше во него најдобро што можеше
И јас
Сакав да го искористам
Минатите лета
Што ги носев на грбот
Сакав
Да те направам значајна
Да се сеќавам
Знаеш целиот живот
И беше така
Те стретнав едно утро
Кога пролета во раниот мамурлак
Додека го оставав сонот
Ми подари црвена роза
За која ме натера
Завет еден да дадам
Да ја чувам
Пазам и негувам
Ако треба
Тогаш ми рече нежноста нејзина
И со солзи да ја заливам
Те зедев нежно во грубите раце
Како реликвија света
Во срцето
Пиедестал величествен изградив
И таму те ставив
Ореол блескав
На главата го гледам
Не светица да те сторамтуку
Туку факел еден сам да ми биди
Кој ќе ми свети
Во ноките темни
Кога ете ќе бидам сам
Во пролета волшебна
Оган еден чувствувам
На усните мои
Кој ете уште ме гори
И постојано со сеќавања ме буди
Осетив што значи трепер на тело
Кога ќе го споменам твоето име....
Па макар и во мислите мои

Ти Жено

Во мигот дамнешен паметам
Ти жено
Го откорна моето срце со нежноста твоја
Го откорна и болка направи
Која и ден денес завива како волк самотник
Рие во градите секојдневно
Дупка длабока копа
Ти жено
Која со месечината ката вечер се смееш
Со сонцето игра чудна правиш
Дај ми го на миг
Не во рацете
Туку во дупкава да го ставам
Болка да смирам
Сила нова да зберам
Та потоа
Етеја месечината доаѓа
Полноќта отчука тоа гознам
Ќе ти го вратам така нежно
Повторно чувајго на полицата
Која грижливо и секојдневно од правта ја чуваш

Мојата тага

Ми зборуваше мене мојата тага
Дека нема така лесно да ме остави
Ми зборуваше мене
Додека јас стоев свртен према месечината
Ми зборуваше така мојата тага
Дека знае се за мене
Дека ги знае сите мои тајни
Дека ги знае сите ми соништа
Дека ги знае сите мои спомени
Ми зборуваше така мојата тага
Дека ги видела сите понори на мојата душа
Ми рече тивко со шепот носена од ветерот
Додека месечината надежта ми ја подаруваше
Дека може лесно на колена да ме фрли
Дека може лесно и просјак да ме направи
Дека може лесно и сенка од мене да стори
Знаев дека е така
И дека има право
Само си реков сам на себе
Дека нема да биде така
Кога утрото ќе дојде
Тогаш мојата тага нема никаква власт
Тогаш мојата тага нема никаква моќ
Си реков сам на себе
А тоа го знаеше и мојата тага

Морничава песна

Се двоумев дали да ги напишам овие зборови
Се двоумев многу ноќи
Нека верува кој сака
Некане верува кој сака
Но кога видов на хумка една
Силуета во плач довикуваше нешто
Или можеби оплакуваше
Од високот гласовите не ги слушаше
Молеа тие гласови
Со зборови молбени
Нека живите не ги оплакуваат мртвите
Нека живите не ги бараат мртвите
Тие не се нивни
Нека живите ги бараат живите
Нека живите живеат со живите
Мртвите имаат свои грижи
Мртвите имаат свои тежини
Мртвите имаат свои радости
Нека живите не ги бараат мртвите
Нека светот на живите им остане на живите
Нека светот на мртвите им остане на мртвите
Така е запишано уште многу одамна
На карпите кој сега вода ги прекрива

Гласникот на злото

Гласникот на злото се најави
Во телото на жена убава се појави
Гласникот на злото прозборе
Во гласот на жена убава запеа
Гласникот на злото прошета
Во ликот на жена етего го гледаат
Многумина метаниии сега му прават
Со зборови славопојни го воздигнуваат
Во сништата свои го покануваат
Телата чедни му ги нудат
Храм величествен сега му градат
Олтарот со желбите свои го сидаат
На среде жртвеник ставија
Три аршина длабок
Три аршина широк
Внатрешноста со злато ја обложија
Што од вратови свои го извадоа
Патеките со скапоцени камења ги поплочија
Што од рацете свои ги извадоа
Во хор постојано извикуваа
Во хор постојано пеееа
Во заблуда во заблуда сме живееле
Во заблуда во заблуда сме спиеле
Просветлине понесине
Просветлине од заблуда изнесине

Кутрите тие
Од една заблуда излегоа
Во друга заблуда влегоа
Кутрите тие

Денес е недела
Гласникот на злото милост дели
Поклоници збрал
Како камења бели еве ги наредил
Чиниш статуи лични се тоа

На олтарот што за нив светост е
Жената застапа
Со поглед ги помилува
Со збор ги повика

Со рака ги допре
И проповед започна да држи

Вие
Мали бедни никакви створениа
Вие
Ете такви бевте до вчера зарем не
Вие
Сега големи сте како мене и дури поголеми
Ете вам
Ќе ви биде дадено царството непрегледно
Не нема да ви биде дадено
Вие сами ќе го земете
Не нема да го земете
Вие го имате царството непрегледно
Го имате а не знаете
Сега само ви кажувам да знаете

Царството на Илузиите

Ја минаа бездната
на криљата злото го носеа
со клуновите на земјата го посеаа
тие беа
само гласници од пеколот
ја најавуваа
со својот крештав глас
бурата што илузии носеше
викаа силно
и смрдеа одвратна ширеа
ои улиците се распослаа
и поклоници нови демнеа
им зборуваа сега кротко
во крвта ќе ви влеземе
и светот ќе ви го дадеме
јунаци невидени ќе бидете
научници неслушнати уште сте
дојдете
дојдете и бедници не бидете
правот бел е спасот
илузијата е стварност
дојдете
моралот оставете го на прагот ваш
дојдет и кажете ја молитвата наша
пепел во пепел
прав во прав
тоа тоа е нашата молитва
од пепел доаѓаме
во прав влегуваме
дојдете
дојдете од бедни и мали
кравеви моќни ќе бидете
царстав и кралства невидени ќе добиете
та и вие поданици ќе имате
дојдете
со оган ќе ве крстиме
со меч ќе ве благословиме
воини на нокта ќе ве сториме
дојдете во светот на правта.

Чувари

ние будните чувари
носители на светлината
мајко хранилке
еве сега од мракот избегавме
кај те*е дојдовме
о мајко хранилке
вест ти носиме
знам дека надеж е тоа твоја
со меч од збор
со меч што темнина коси
ние
чуварите на светлина
будни ќе те чуваме
рикот твој го слушаме
о мајко хранилке
ријат во те*е
тие еј зловници
што саде пари со прсти бројат
што саде машка снага пијат
и мајко хранилке
ријат безобзирно во утроба твоја
о мајко хранилке
ние чуварите и носителите на светлината
о зборот го зедевме
со збор да те браниме

Халуцинација Утринска

Прости
Што се занесов
Во облаците
Имав чувство
Дека и таму те видов
Ветерот
Ме разувери
Кога ги растера
Беше тоа
Само една утринска
Халуцинација

Трагач по Илузии

Го добив тоа чувство на надеш
Илузија утринска
Ветришта дуваа
И луњите во срцето повторно
Еве гледам ги прават
Ех само во утро ли се случува
Заборавени ноќи
Осамени часови
Кои честопати се празни
Ги побарав некаде
Соништата несонувани
Избегаа одамна
Заборавени ноќи
Во осаменоста енеги стројат
Трагикомично беше тоа
Во илузијата да се капеш
Го грабам времето
Не придружник да ми биде
Туку ете
Осаменик да не сум
Неразбран тука
На ова место
Кое знам празно е
Евеја празнотијата пее
Повторно мами
Трагачи по илузии.

СРЕДБА

Во клубот на осамените
Паметам
Чудна средба се стори
И уште почудни приказни се раскажаа
Смешно напати беше
Но со доза на тага
Чудакот прв се јави
Не сага да каже
Не тага да прикаже
Туку етебтака
Раскажуваше за чудната љубов
Човекот и земјата
Се сакале многу лета
Се почитувале меѓусебно
Култови граделе
Вера стварале
Но ете пукнала тиквата
Човекот неверник бил
Ја изневерил својата љубов
Останала еднострана
Замолчи чудакот
Од аголот глас слаб се јави
Премален и папсан беше
Напати на шепот личеше
Вели исплашено
Првиот јавач на апокалипсата
Во моето царство дојде
Облик човечки имаше
И љубовта моја ја изгоре
Ја запали прво
Потоа грозничаво се смееше
Сега немам и незнам
Каде да ја најдам темјанушката
Каде и да се свртам
Прав и пепел гледам
Замолчи и тој
Погледот во пустите гори го впери
Мачнина една се стори.

ЗА АВТОПОТ



Никодин Чернодримски род 1964 год во преградките на древниот Марков Град Прилеп, уште од мали нозе кога го осознава животот започнува нестрпливо и само во негов својствен стил да ги истражува тајните на тој мистичен град, каде ехото на минатото постојано му шепотело и со секоја направена стапалка на тие стари но цврсти стени му вдахнувала сила но инспирација да започне да ги опишува, да ги опејува, и да ги овековечи тие убавини во бројните подоцнежни песни кој една по една се прават во стихозбирки. И покрај благодетот кој му го подарил животот, сепак немирниот дух на Чернодримски неможе да се скраси на едно место, после заврѓувањето на средното училиште, го напушта градот и заминува низ Македонија, каде престојува во повеќе места кратко, но сите тие кратки престојувалишта Чернодримски ги доживува на свој начин, начин кој не е секојдневен и обичен, да на крај со доаѓањето во Скопје, за само некој миг ја смири својата немирна душа и се скраси на едно место, кога веќе го започнува својот живот во Скопје Чернодримски ја запознава својата животна сопатничка Јана, неговата деноноќна муза која со своето присуство му го исполнува секој празен миг во денот и го инспирира да твори. како плод на таа долгогодишна љубов се раѓаат сега неговите две деца Кристијан и Викторија.

Во текот на својот живот Чернодримски творел, твори и ќе твори се додека во него има и најмала сила ,и како резултат од тоа творештво се создале следниве дела.

СТИХОЗБИРКИ

1. Арнаутска Жетва-стихозбирка посветена на паднатите Полицајци кај селото Араќиново 2000 год.
2. Астра-стихозбирка посветена на неговата сопруга Јана
3. Балканска Рапсодија
4. Дневникот на еден сонувач
5. Крилати Сني
6. Месечеви Сонети
7. Мој Роде
8. Мозаик од Мигови
9. На Спилите им Раскажувам
10. Осамени монолози
11. Пагански Стихови
12. Пелин Вода
13. По Патеките на Орфеј
14. Шепотот на Скриениот Дамар
15. Трагач по Илузии
16. Заборавени Спомени
17. Прилепско Ехо

ПОЕМИ

1. Ангелски Шепотења-посвете на загинатите полицајци кај селото Араќиново 2000 год
2. Браќа по Мрак-посветена на Десете илјади ослепени војници на Самоил
3. Десете Балкански Проклетства-поема посветена на Македонецот во Македонија
4. Катадневно Тркало
5. Монолог со Паметникот
6. Ново Утро

ЗБИРКА РАСКАЗИ

1. Бразда
2. Од Сонот до Јавето
3. Затворени Кругови
4. Приказни од малиот сокак

РОМАНИ

1. Кара Севда
2. Тајната на Нормандови
3. Првиот Ангел
4. Приказна која не требало да биде раскажана никогаш

ДРАМА



1. И сега шо

МОНОДРАМА




1.Ало диоген на Лিনিја

Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported

You are free:

-  to Share - to copy, distribute and transmit the work
-  to Remix - to adapt the work

Under the following conditions:

-  Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
-  Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
-  Share Alike. If you alter, transform, or build upon this work, you may distribute the resulting work only under the same or similar license to this one.
 - For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
 - Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
 - Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.